

Mitä mieltä nuoret adoptoidut aikuiset ovat siitä, että heidät on adoptoitu ja mitä he ajattelevat adoptoisesta yleensä? Kyselimme asiaa muutamalta adoptoidulta nuorelta aikuiselta. Kysymyksemme kuuluivat:

- 1) Minkä ikäinen olet?
- 2) Mitä mieltä olet siitä, että sinut on adoptoitu?
- 3) Ovatko ajatuksesi adoptoisesta eri aikoina vaihdelleet? Miten?
- 4) Mitä adoptioperheesi sinulle merkitsee?
- 5) Mitä biologinen perheesi sinulle merkitsee?
- 6) Miten suhtaudut aikuisuuteen (mitä hyvää, pelottaako jokin erityisesti jne.)?

Kuvien henkilöt eivät liity juttuun.

Gallup adoptoiduille nuorille aikuisille

Teksti Seija Villikka ja Seija Poikonen, kuvat Leevi Malinen

- 1) Olen 20v
- 2) En ole asiaa ajatellut, mutta ei siitä mitään haittakaan ole. Ehkä parempi näin, ku se että olisin jäänyt Lastenkotiin, eikä olisi ollut mitään tietoa miten elämä oisi jatkunut. Nyt on ainakin turvallista ja hyvä elämä!
- 3) En ole ajatellut adoptoisista, ellei asiaa ole otettu jotenkin puheeksi. Voisin myös itse adoptoida.
- 4) Todella tärkeä. Ilman heitä en olisi täällä.
- 5) Öö...ei mitään, en muista heitä juurikaan.
- 6) Hyvin. Olen tyytyväinen siihen.

- 1) 18
- 2) Ihan ok, mutta kun asiaa miettii tarkemmin, niin ihan hyvä juttu se on, missä lie olisin, jos en täällä nyt. Elämä olisi ihan toisenlaista.
- 3) Ei varsinaisesti vaihdellu, mutta välillä tuntuu siltä, ettei mikään onnistu, koska olen syntyperältäni muunmaalainen. Totesin, että on vain parempi, etteivät muut tiedä asiasta mitään, koska siitä tulee haukkumista ja nimittelyä ja muuta kiusaamista.
- 4) He ovat hyvin hyvin tärkeitä minulle. Ne on ihan kun minun oikeet vanhemmat, koska minulla ei ole mitään muistikuvaa siitä, kun olin tosi pieni. Äitiin mulla on paremmat suhteet kun isään, mutta on mun isäki ihan ok.
- 5) En tiedä oikeista perheestäni mitään, mutta haluaisin tietää heistä ja siitä ajasta, kun en ollut vielä adoptoitu.
- 6) Aikuisuus on mielenkiintoista ja odotan sitä kovasti. Haluaisin jo olla itsenäinen ja huolehtia itsestäni, mutta sitä pitää vielä odottaa.

- 1) Olen 20
- 2) Mieluummin täällä Suomessa kun siellä Venäjällä.
- 3) Tuohon en osaa vastata.
- 4) Enemmän ku arkullinen kulta harkkoja.
- 5) Ei yhtään mitään, koskaan en ole saanut kuulla heistä yhtään mitään.
- 6) No eipä tuo ole sen ihmeellisempää. Velvollisuuksia riittää.

- 1) Vielä 19, heinäkuussa 20
- 2) Ehkä se saattoi jopa pelastaa elämäni, ihan sinut siis asian kanssa.
- 3) Ihan varmasti onkin vaihdellut, rankimpina teiniangstivuosina tuli varmasti kirottua koko systeemiä ja sen tuomia ja "aiheuttamia" elämäntilanteita, mutta nykyään en juuri asialle ajatusta anna.
- 4) Oikeastaan siitä lähtien, kun vuosi sitten kotoa muutin omilleni ja yhteen poikaystäväni kanssa, on heistä tullut tärkeämpiä ja läheisempiä kuin aiemmin! Asioista puhuminen on helpottunut ja nyt kun minusta on tulossa juhannuksen tienoilla ÄITI, on heidän olemassaolonsa entistä tärkeämpää.
- 5) Kieltämättä nyt kun odotan itse lasta, en ole voinut olla miettimättä omaa perimääni, mutta tunnetasolla ei ole yhtään tunnistettavaa ajatusta heitä kohtaan.
- 6) Aikuisuus on niin monimutkainen ja kiero käsite. Vaikka saankin kesällä lapsen, tekeekö se minusta aikuisen? Vaikka asunkin omillani, olenko aikuinen? Täysi-ikäisyys toi vastuun, joka lisääntyy päivä päivältä ja ilmenee mm. laskujen maksamisena, omien asioiden hoitamisena ja oman elämän suurin piirtein pystyssä pitämisenä. Tuleva vanhemman vastuu pelottaa ehkä enemmän kuin "aikuisuus". Selventääkseni parhaiten oman tilanteeni kuvaa, voisin lainata erään inhoamani pop-artistin laulun sanoja "I'm not a girl, not yet a woman - En ole tyttö, mutten vielä nainenkaan". :)

- 1) 18
- 2) Ei mulla ole siitä mitään mielipidettä oikeasti, ei se ole ikinä herättänyt voimakkaita tunteita, en yhtään häpeä adoptoisistani.
- 3) Ihan pienestä pitäen porukat ovat puhuneet asiasta avoimesti perheenä ja ollaan aina vastailtu kaikkiin kysymyksiin mitä mulla on ollut vuosien varrella. Nytten, kun on ikää enemmän ja tulevaisuutta miettiny, niin en ole vielä ihan varma, että adoptoisinko itse lapsen.
- 4) Adoptioperheeni on minun oikea perheeni, ja näin olen aina tuntenu heitä kohtaan, he ovat minun vanhempia.
- 5) Ennen en välittänyt yhtään biologisista vanhemmista mutta nytten olen ollut hiemasen kiinnostuneempi ja haluaisin käydä läpi omia adoptiopapereita kun on aikaa.
- 6) Ei mikään minua aineskaan pelota, avoimin mielen, nyttenhän se maailma vasta minulle aukeakin niin on paljon vielä edessä ja paljon koettavana, tulevaisuus näyttää hyvältä omalta kannalta.